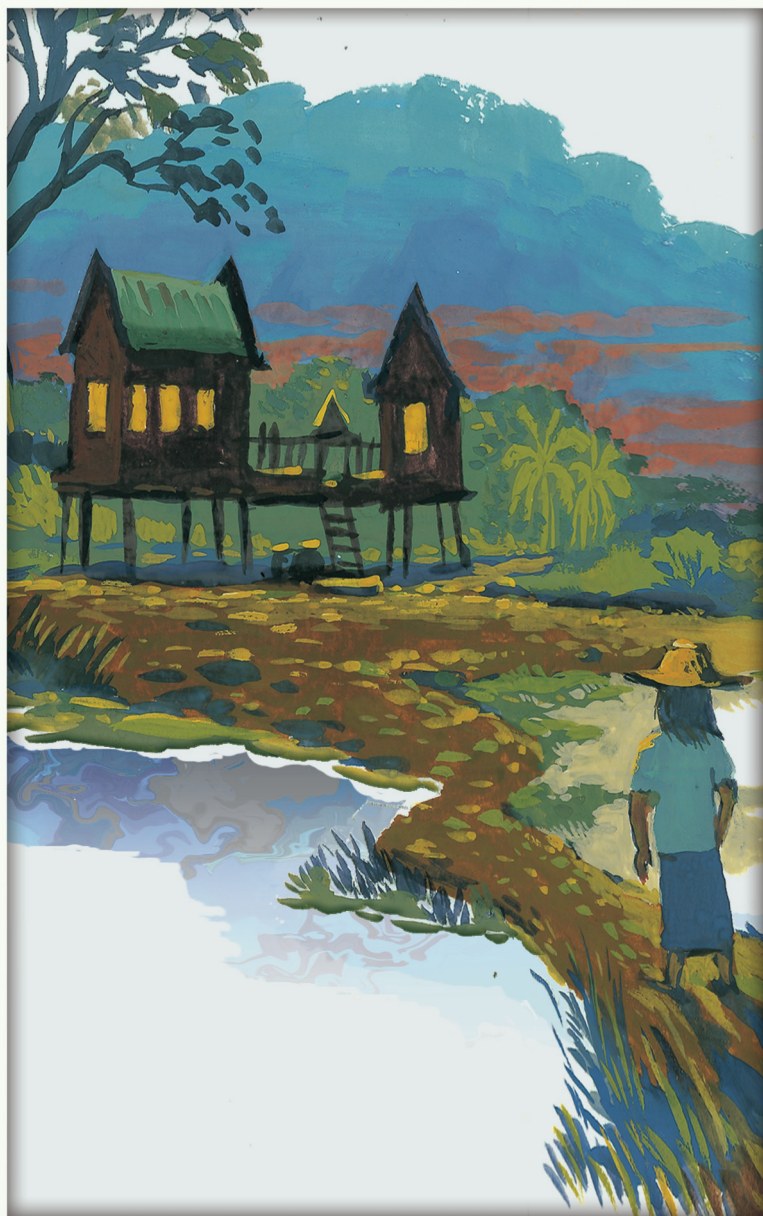

วิกฤติคือโอกาส

เกษตรกรในชนบทส่วนใหญ่ โดยปกติแล้วจะทำงานทุกวันยกเว้นวันพระ ซึ่งจะ เป็นวันหยุดพักผ่อนเพื่อเข้าวัดทำบุญทำทาน และรักษาศีล แต่สำหรับพ่อของคุณยายนั้น นอกจากเข้าวัดแล้วยังชอบดื่มสุรา เข้าทำนอง วัดก็เข้าเหล้าก็กิน ทุกๆ วันพอกลับมาถึงบ้าน ก็จะทะเลาะกับแม่ของท่านเป็นประจำ จากปกติที่เป็นคนใจดีแต่เมื่อเมาแล้วก็จะ เกิดปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน พลอยทำให้ ลูกๆ เตื่อตร้อนไปด้วย แม่ของท่านก็จะมี

คำพูดเด็ดๆ เอาไว้สำหรับปราชญ์ในยาม
เมา คือทุกครั้งที่พ่อเฒ่าแม่ก็จะเรียกพ่อว่า
“ไอ้คนกระจอกอาศัยรังเขาอยู่” ที่เรียก
อย่างนี้เพราะแม่เป็นผู้มีฐานะดีกว่าพ่อ จึง
อุปมาพ่อว่าเป็นเหมือนคนกระจอก คำพูดนี้
สะอิดใจพ่อทุกครั้ง เมื่อได้ยินคำนี้แล้วพ่อก็
จะหยุด

มีอยู่วันหนึ่ง พ่อในฐานะเป็นผู้นำ
ครอบครัวทนคำกล่าวของแม่ไม่ไหวทำให้
ทะเลาะกันหนักขึ้น พ่อจึงตะโกนถามลูกๆ ว่า
“พวกเอ็งได้ยินไหมละ แม่เขาว่าพ่ออย่างไร”
ลูกคนอื่นก็ไม่กล้าตอบทำให้พ่อตะโกนหนักขึ้น
คุณยายท่านเห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงไม่อยาก

ให้พ่อกับแม่ทะเลาะกันและไม่คิดว่าคำของแม่เป็นคำด่า จึงตอบกลับไปว่า “แม่เขาไม่ได้ว่าพ่ออย่างนั้นหรอก” พอพ่อได้ยินเท่านั้นเอง จึงหันมาโกรธคุณยายและแข่งด้วยความเมาว่า “ให้มึงหุหนวก 500 ชาติ” พอได้ยินแล้วคุณยายก็กลัวมาก เพราะถือว่าคำของพ่อแม่เป็นวาจาศักดิ์สิทธิ์ ท่านทั้งกลัวและกังวลใจแต่ท่านบอกว่า ในเมื่อพ่อแม่ทุกวันอย่างนี้คงยังขอมาไม่ได้ จึงตั้งใจว่าจะขอโหสิกรรมในยามที่พ่อเผลอจะละโลก ตามความเชื่อที่ว่า ถ้าหากขอมาแล้วพ่อให้อโหสิกรรม คำสาปแช่งนั้นก็หมดไป

ต่อมาพ่อของยายก็เริ่มป่วย และในวันที่ท่านจะละโลกนั้นคุณยายได้ออกไปยังท้องนาเพื่อทำงานของท่านตามปกติ โดยไม่ทราบเลยว่าพ่อของท่านจะสิ้นใจ ตามคตินิยมปฏิบัติโบราณแล้ว เวลาบุพการีจะละโลกไป ลูกๆ ต้องอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเพื่อขอขมาลาโทษเป็นครั้งสุดท้าย แต่คุณยายท่านยังอยู่กลางท้องนา ท่านได้ทราบในภายหลังเมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว จึงได้แต่เสียใจว่าไม่ได้อยู่ใกล้พ่อเพื่อขอขมาเหมือนลูกคนอื่นๆ

ธรรมดาแล้วการอยู่ร่วมกันระหว่าง
บุพการีและบุตรนั้น อาจจะมีบ้างที่บุตร
ล่วงเกินบุพการีโดยเจตนาหรือไม่เจตนา
ก็ตาม การที่บุตรพลาดพลั้งล่วงเกินบุพการี
ผู้ให้กำเนิดซึ่งเป็นประดุจพระอรหันต์ภายใน
บ้านนั้นจึงถือเป็นเรื่องใหญ่ การขอขมา
ลาโทษก่อนบุพการีจะสิ้นใจจึงเป็นสิ่งพึง
กระทำ

คนธรรมดาสามัญโดยทั่วไปนั้น
ไม่อาจทราบได้เลยว่าหมู่ญาติที่ละโลกไปแล้ว
จะไปอยู่ที่ไหน จึงได้แต่ทำตามธรรมเนียม
ปฏิบัติด้วยการทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้
ซึ่งคุณยายก็ทำตามประเพณีอันดีงามนี้ ถึง

กระนั้นท่านก็ยังรู้สึกค้างคาใจที่ไม่ได้ขอขมาลาโทษพ่อ เป็นเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นที่ยังวนเวียนอยู่ในใจท่าน เพราะในส่วนของ การปรนนิบัติบำรุงบิดามารดา ท่านก็ทำได้ อย่างสมบูรณ์ยิ่ง ไม่ขาดตกบกพร่องแต่อย่างใด เนื่องจากท่านเป็นคนขยัน บ้านเรือนจึงสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยหมดทุกอย่าง ท่านจึงตั้งใจว่าไม่ว่าพ่อจะไปอยู่ที่ตรงไหนในโลก ท่านจะต้องตามไปขอขมาพ่อให้ได้ ความรู้สึกที่ท่านอยากจะตามหาพ่อนี้เองได้กลายเป็นแรงบันดาลใจอันแรงกล้าที่นำท่านไปสู่จุดหักเหของชีวิต ซึ่งเปลี่ยนชีวิตของท่านให้ก้าวเข้าสู่เส้นทางธรรมในเวลาต่อมา

